

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania G. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 kwietnia 2025 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt III AUa 2431/21,

odrzuca zażalenie.

(J.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 29 maja 2024 r. odrzucił skargę kasacyjną G.Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 listopada 2023 r. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że w dniu 25 kwietnia 2024 r. do tutejszego Sądu wpłynęło pismo z dnia 15 kwietnia 2024 r., osobiście sporządzone przez ubezpieczonego, zatytułowane „wniosek o kasację wyroku” w sprawie sygn. III AUa 2431/21, które zostało przez niego złożone w Sądzie Najwyższym i następnie przekazane do Sądu właściwego.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Skarga kasacyjna winna być zatem sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika, wniesiona osobiście przez ubezpieczonego skarga kasacyjna, podlega zatem

odrzuconiu z mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c. jako niedopuszczalna. Ponadto postanowieniem z dnia 6 listopada 2023 r. Sąd Apelacyjny ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie w kwocie 2.266,57 zł. Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W przedmiotowej sprawie skargę kasacyjną sporządził i podpisał osobiście wnioskodawca, wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, co skutkuje uznaniem jej za niedopuszczalną i odrzuceniem skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 87¹ § 1 k.p.c. i 398² § 1 k.p.c.

Na powyższe postanowienie G. Z. wniósł osobiście zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc również zainicjowanego skargą kasacyjną oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia. Oznacza, że czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym albo rzecznikiem patentowym są bezskuteczne. Przymusu adwokacko-radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma na celu zapewnienie złożenia środka odwoławczego, który odpowiada ustawowym wymaganiom i jest wynikiem dochowania staranności, jakiej można wymagać od profesjonalisty. Pisma procesowe sporządzone z naruszeniem tego przepisu podlegają zwrotowi bez wezwania do usunięcia braków (art. 130 § 5 k.p.c.), a środki zaskarżenia, w tym skarga kasacyjna i zażalenie, podlegają - na zasadach ogólnych i również bez

wdrażania procedury naprawczej - odrzuceniu jako niedopuszczalne z mocy art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., w wypadku zażaleń, także w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Powyższe stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienia: z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18, LEX nr 2495976; 28 stycznia 2022 r., III CZ 44/22, LEX nr 3352122; 18 maja 2023 r., II UZ 73/22, LEX nr 3562874; 26 lutego 2025 r., III CZ 289/24, LEX nr 3834379; 28 lutego 2025 r., II CSKP 1764/22, LEX nr 3837752). Z tych przyczyn także w niniejszej sprawie zażalenie wniesione osobiście przez ubezpieczonego podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 87¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

(J.K.)

[a.ł]